

גנזי המלך

קובץ שבועי בענייני יהדות מהוצאת **ארבע כנפות** 106

להזמנת עלונים ולפרסום טל: 03-6762226 מופץ בכל הארץ ב-90,000 עותקים

"עץ חיים היא למחזיקים בה"

עם ישראל זכה בתורה וכל העולם ניזון ממנה.
מתוך הרצאותיו של הרב אמנון יצחק

החיים אפשר היה לקחתו. מסקנה: הרוצה לחיות, ידבק במקור החיים, ידבק בהקב"ה. בשעה שאדם פוסק מן התורה, יש אפשרות שיפגע. התורה מצילה ומגינה רק מתי שאתה דבוק בה באמת.

אם נאמר, שיש ערימות שטרות של מאה דולר במרחק עשרות מטרים ספורים ומי שרץ ויגיע ראשון יקח מהן חבילות רבות, הייתם רצים את המרחק הזה? למה לתורה שנמצאת במרחק קטן מזה בספריה, בבית, לא רצים? כי פשוט לא מאמינים באמת. שהרי מאות דולרים היו מריצים אתכם ואילו גן עדן לא מספק אתכם? אם באמת הייתם מאמינים שמחכה לכם אחרי

120 שנה גן עדן שבו **יפה שעה אחת של קורת רוח בעולם הבא, מכל חיי העולם הזה** (אבות ד משנה יז), בטח שהייתם רצים כל יום לצבור הון רב של תורה, חבילות חבילות של מצוות. אבל לא כן עושים. אלא, רצים להשתקע בעוה"ז, כאילו לא יוצאים מכאן.

הרמב"ם פוסק; **(ח) כל איש מישראל חייב בתלמוד תורה בין עני בין עשיר בין שלם בגופו בין בעל יסודין בין בחור בין שהיה זקן גדול שתשש כחו אפילו היה עני המתפרנס מן הצדקה ומחזר על הפתחים ואפילו בעל אשה ובנים חייב לקבוע לו זמן לתלמוד תורה**

המשך בעמ' 6 <<<

דוד המלך ידע את סוד החיים, שמי שלומד תורה, בשעה שהוא לומד תורה הוא מחובר לקב"ה מקור החיים והוא לא יכול למות כי התורה היא: **"עץ חיים היא למחזיקים בה"** (משלי ג יח), לכן היה לומד כל שבת בלי הפסקה וכשהיה מגיע מוצאי השבת ונשאר חי היה עושה סעודת 'מלוה מלכה', 'סעודת דוד המלך'. ביום ראשון, שני, שלישי, רביעי, חמישי וששי הוא לא פחד שימות. ה' הרי אמר לו שזה יקרה בשבת. מה עשה? ביום שבת לבש "שריון". איזהו השריון? זוהי התורה. ואיך מת בסוף? יצר הרע בא ורשרש באילנות. דוד המלך הפסיק רגע מהתורה ויצא לראות מה קרה. החליק במדרגות ומת. מבלי שיפסיק מן התורה אי אפשר היה לקחת אותו. ברגע שהוא ניתק מאילן

אמר רב יהודה: אמר דוד; רבש"ע **"הודיעני ה' קצו?"**! (תהילים פרק לט) (רש"י: **העתידות לבוא עלי**), אמר: גזרה היא מלפני, שאין מודיעין קצו של אדם! **"ומדת ימי מה היא?"**! (כמה ימי חיי) גזרה היא מלפני, שאין מודיעין מדת ימיו של אדם! **"אדעה מה חדל אני?"**! (באיזה יום אני חדל ובטל מן העולם) אמר לו: בשבת תמות! אמר לו: אמות באחד בשבת? **(שיוכלו להתעסק בי ובהספדי)** אמר לו: כבר הגיע מלכות שלמה בנך ואין מלכות נוגעת בחברתה אפילו כמלא

נימא. אמות בערב שבת? **אמר לו: "כי טוב יום בחרתיך מאלף"**! (תהילים פרק פד) טוב יום אחד שאתה עוסק בתורה מאלף עולות שעתיד שלמה בנך להקריב לפני. כל יומא דשבתא, **(של כל שבתות השנים)** יתיב וקא גריס כוליה יומיה **(שלא יקרב מלאך המות אליו, שהתורה מגינה ממות. כדאמרינן: בטוטה כא, א)**, ההוא יומא, הוי ליה ההוא בוסתנא אחורי ביתיה, אתא מלאך המות, **כחיש באילנא, (מנענע המלאך באילנות להשמיע קול תימה) נפיק למיחזייה, הוה סליק בדרגא, איפחית דרגא מתותיה, נפל אישתיק ונח נפשיה.** (יצא לראות ירד במדרגות נשברה המדרגה נפל והחזיר נשמתו הטהורה לבוראו) (ילקוט שמעוני תהלים פרק לט רמז תשלה)

שו"ת חברותא

'גנזי המלך' מציג שאלות מעשיות שיש להן מענה בדפים הנלמדים במסגרת 'הדף היומי', עם ביאור 'חברותא'. למותר לציין שאין לסמוך על הנאמר בו לפסיקת הלכה

נתינת צדקה בלילה

מערכת 'חברותא'
מיוחד ל'גנזי המלך'

שקלים דף טו' ע"א

שאלה: שמעתי שיש נוהגין שלא לחזור אחר נתינת צדקה בלילה, (אבל אם מבקשין מהם כגון שבא עני בפתח ביתם נותנים לו אפילו בלילה), רצוני לברר: האם יש לזה מקור בהלכה?

תשובה: ענין זה מובא

ב'ברכי יוסף' (להחיד"א חאו"ח סימן רל"ה אות א') שכתב: בערבית דין גמור ולכן אז אינו זמן לתת צדקה, כן כתבו גורי האר"י זצ"ל וכתב הרב המקובל מהר"י צמח שכונתם ליתן צדקה מהכונה מאותו טעם הנזכר בצדקה של שחרית ומנחה, כי הצדקה בכל עת מועלת, אבל לאו בכל הזמנים ובכל התקונים שוה, עד כאן לשון 'הברכי יוסף'.

ובסודור 'בית יעקב' (להיעב"ץ מדור בית ה' בלילות לפני תפילת 'והוא רחום' אות ב') הביא לשון ספר 'נגיד ומצוה': כבר נודע כי ערבית הוא זמן הדין גמור ולכן אינו זמן ליתן צדקה.

דברי הירושלמי

בדף ט"ו ע"א מסופר על 'רבי חנינא בר פפא הוה (שהיה) מפליג מצוה בליליא' היה נוהג לחלק צדקה בלילה, (סתם לשון מצוה בדברי חז"ל הכונה למצות צדקה, 'מתנות כהונה' ויקרא רבה פרשה ג'), פעם אחת פגע בו שר השדים ואמר לו לרבי חנינא לא כן למדתנו רבי "לא תסיג גבול רעה" (דברים יט יד), 'אמר לו רבי חנינא ולא כן כתיב: "מתן פסתר יכפה אף" (משלי כא יד) שמתן בסתר בכוחו לכפות המזיקין, כיון ששמע שר השדים כן, נתיירא ממנו שלא יכפהו וברח מלפניו.

ביאור תלונת שר השדים

בביאור תלונת שר השדים לרבי חנינא, ביארו מפרשי הירושלמי ('קרבן העדה' 'תקלין חרתין', 'פני משה' בירושלמי פאה פרק ח' הלכה ח' ועוד), שרבי חנינא היה הולך אצל העניים ליתן להם צדקה כדי שלא לביישן ומכיון שלילה זמן של רוחות לילך בחוצות אין לבני אדם לצאת אז ולכך התלונן עליו שר השדים על רבי

הוה "אזיל" ומפליג מצוה בליליא והרי לא פירש הירושלמי אלא שהיה 'מפליג מצוה בליליא' ולא אמרו בפירוש שהיה הולך בחוץ בלילה, שהרי על זה היה עיקר טענתו, (ושמענו לישב; דלשון 'מפליג' נופל גם על היוצא ממקום למקום כלומר שמפליג מחוץ לביתו למקום רחוק וכדומה).

ויש להעיר עוד, דיעוין בפסחים (ק"ב): שרבי חנינא בן דוסא גזר עליהם שלא לצאת בלילה חוץ מלילי רביעי וליל שבת ורבי חנינא בר פפא לכאורה מהאמוראים הוא שחי בתקופה מאוחרת מרבי חנינא בן דוסא ולמה טען עליו שהוא מסיג גבולו, (ויש לישב שהיה זה בליל רביעי שהוא זמנם).

ביאור 'הברכי יוסף' והמהרש"ם

'הברכי יוסף' (שם) והמהרש"ם (שם) מפרשים שתלונת שר השדים היתה על מה שחילק צדקה בלילה וכמובא בשם האר"י (לעיל) שאין ליתן צדקה בלילה ועל זה התלונן על רבי חנינא למה מסיג הוא את גבולו בלילה שהוא זמן דין, על ידי נתינת צדקה. ועל זה השיב רבי חנינא "מתן פסתר יכפה אף" והרשות בידו לכפותו ולהסיג גבולו.

פסקי שו"ת 'בצל החכמה'

בשו"ת 'בצל החכמה' (להגר"ב שטרן זצ"ל) דן בדין זה והעלה להלכה: (א) לדעת האר"י הקדוש אין זמן צדקה בלילה. (ב) בנותן לעני מיוחד בכל יום, אז אם באיזה יום לא הספיק לתת לו עד שהחשיך, חייב ליתן לו אף שהוא כבר לילה. (ג) גם בלילה חלילה למנוע צדקה ממי שצריך לה ואז טוב לומר לעני קח לך את הממון על הכנסת כלה, או הוצאות הדרך, כפי ענין הצדקה שהעני צריך לו. (ד) מתן בסתר מותר ליתן גם בלילה. (ה) להפריש צדקה בלילה וליתנה לעני ביום נראה דשפיר דמי. ■

קושית המהרש"ם

המהרש"ם (ח"ב סימן מ"ג ד"ה ועוד) מקשה על פירוש הנ"ל, שאם תלונתו על הליכת רבי חנינא בלילה בלבד, היה להירושלמי לפרש ולומר רבי חנינא

מוסר

שבח התורה

שבחו ומעלתו של הלומד והעוסק בתורה וגודל עון בטולה. ע"פ 'הפלא יועץ'

וגדול המעשה כמו שמצינו בזבולון (שם) וזה כל כך התורה מאוסה בעיניו, עד שתתרצה להיות גזוף, דהיינו; מנודה ולא לעסוק בתורה - אין לך עלבון גדול מזה.

ואפילו אם ילמד האדם כל היום וכל הלילה רק חצי שעה, ירצה לפנות עצמו לבטלה לעסוק בשחוק, או בדברים בטלים ולהיות מיושבי קרנות, אין פוטר אותו מיום הדין. וכמאמר רבי ישמעאל שאמר לבן אחותו ששאל לו לאחר שלמד כל התורה כולה אם מותר לו ללמוד חכמה יגית ואמר לו קרא וכתוב: **"וְהָיְתָה בּוֹ יוֹמָם וְלַיְלָה"** (יהושע א ח) **'צא וברוך שעה שאינה לא מן היום ולא מן הלילה ולמוד בה חכמה יגית'** (מנחות צט:). ■

וגדול המעשה כמו שמצינו בזבולון שהקדים ליששכר. וכל דבר טוב שיוכל יעשה. ויגור מכל חטא כמפני חרב. וכל מעשיו יהיו לשם שמים.

אם כה יעשה, גדול הנהנה מיגיעו אשריו בעוה"ז וטוב לו לעוה"ב. ותנינן: **"אוי להם לְבָרִיּוֹת מַעֲלָבוֹנָה שֶׁל תּוֹרָה"** (אבות ו ב) ופרשו המפרשים שהרי הלומד בתורה חשוב כמי שאומרים לו מנה זהובים וכל אשר תמנה כאשר תוכל תקח לך שבודאי לא ייעף ולא ייגע מלהיות מונה והולך כל היום וכל הלילה ואם יתעצל ולא ימנה הרי זה מבזה את הזהובים ומודה שאינם חשובים בעיניו, כן הדבר הזה. ועוד פרשו שעלכון התורה הוא: **'שָׁכַל מִי שְׂאִינוֹ עוֹסֵק בַּתּוֹרָה נִקְרָא**

מי ימלל שבח התורה **'כִּי טוֹב סִתְרָה מִסִּחַר כֶּסֶף'** (משלי ג יד) וכדתנן רבי נהוראי אומר: **'מְנִיחַ אֲנִי כָּל אֲמִנוֹת שְׂבָעוּלָם וְאִנִּי מַלְמֵד אֶת בְּנֵי אֱלָא תוֹרָה'** (קדושין פב:). והאיש אשר עבר זמנו מלהיות מיושבי בית המדרש את אשר בכחו לעשות יעשה ויהיה בתורת ד' חפצו, בכל עת שיהיה פנוי ילמד את אשר יודע, או ילך אל חכמים לשמוע בלמודם, על מנת לשמור ולעשות ולקיים. ולא יעבור מלהתפלל עם הצבור שחרית מנחה וערבית ומלקבוע עתים בתורה ביום ובלילה וימסור נפשו על בניו שיהיו תלמידי חכמים ויהיה מחזיק ביד לומדי התורה בכל כחו לשמשם ובכל מאדו וכל מין סיוע שיוכל יעשה לבעלי תורה **'כִּי כְחָלֵק הַיָּרֵד בַּמִּלְחָמָה וְכַחֲלֵק הַיֵּשֵׁב עַל הַפְּלִים'** (שמואל א, ל כד) **'חָלֵק כְּחָלֵק יֵאָכְלוּ'** (דברים יח ח).

עלי הגיון

"לֶךְ ד' הַמַּמְלָכָה"

מדוע נבחר דוקא דוד למלכות ולגאולה? חג השבועות יום הולדתו ופטירתו של דוד המלך ע"ה. הרש"ד פינקוס זצ"ל

דוד המלך לעומת זאת עבר מסלול שונה במהלך חייו. דוד המלך נכשל בחטא (על אף שאין לנו שמץ השגה במהותם הדקה מן הדקה של אותו חטא) אך גם חזר ועלה, טיפס והעפיל, שב ועמד במדרגתו הנוראה העצומה כמקדם.

לא רק במעשיו היה מקושר ומחובר לשני העולמות. אם נתבונן ביחוסו המשפחתי של דוד נמצא כי הוא מאחד שני קצוות רחוקים זה מזה כרחוק מזרח ממערב: מצד אביו - הוא נצר למשפחת יהודה המובחר שבשבטים אשר עליו נאמר: **"לֹא יִסּוֹר שְׂבָט מִיְהוּדָה וּמְחַקֵּק מִבֵּין רַגְלָיו"** (בר' מט י). אולם מאידך, מצד אמו - התייחס דוד לרות המואביה, אשר מקורה ממואב - מהפחותים שבאומות! על כן דוקא הוא ראוי לקשר בין עולם המעשה החומרי לבין שמי השמים העליונים והרוחניים, בין העולם השפל המלוכלך בחטא - ובין משכן כבודו יתברך בו אין דריסת רגל לטומאת העוונות. ■

הרביעית היא היא המאפשרת את הוצאתן מן הכח אל הפועל כאשר היא מייצבת ומחזקת את שלשת הרגלים האחרות.

מדוע אם כן דוקא דוד הוא אשר זכה להוציא את כל המידות הטובות והמעלות העליונות מן הכח אל הפועל? מדוע זכה הוא לקשר בפועל בין ישראל לאביהם שבשמים בין מקום כבודו - לבין העולם השפל בו אנו חיים?

את התשובה לדבר נמצא, אם נביט במסלול חייו של דוד המלך ונשווה אותו למתכונת חייהם של האבות הקדושים. האבות הקדושים, היו צדיקים בשלמות, בלי שמץ של חטא. אברהם טהור כולו, יצחק עולה תמימה, יעקב היה **"אִישׁ תָּם יָשָׁב אֱהָלִים"** (בראשית כה כז). מאחר וכל עצמיותם מקושרת אל עולם הרוח - הם אינם יכולים לקשר את העולם הגשמי שלנו אל העולמות הרוחניים העליונים.

למרכבה העליונה ארבעה רגלים: האבות הקדושים, אברהם יצחק ויעקב - ודוד המלך המשמש כרגל הרביעית. אם נקח אחת מרגליו של כל שלחן עדין יהיה לו קיום, אולם יציבותו תפגע באופן משמעותי. הרגל הרביעית אינה מעמידה את השלחן - אלא רק מחזקת את שלשת רגליו האחרות ומאפשרת את השמוש המעשי בשלחן כולו.

האבות הקדושים הם אשר יצרו את עם ישראל. הם אשר טבעו את תכונותיו ומידותיו המיוחדות את מהותם הפנימית. כל התכונות האלה יכולות להתקיים גם באמצעות שלש רגלים, אולם לא ניתן יהיה לעשות בהם שמוש מעשי - שכן חסרה להן היציבות אותה מעניקה מידת המלכות. מידת המלכות אינה מחדשת דבר ואינה יוצרת את מהותו של עם ישראל. היא אינה מייסדת את טבעו, אלא רק מקיימת ומחזקת את המידות אשר הוטבעו בו ע"י האבות הקדושים והתורה הקדושה. אבל הרגל

”קול השֹׁפֵר הוֹלֵךְ וְחֹזֵק”

קול התורה ילך ויגבר בעולם וכולם יקבלו את כל התורה כולה

ושלש מאות שנה ללא שום שנוי כקוצו של יו”ד. מי הכיר אז שצריך יום מנוחה בשבוע? אף אחד. לא היו אז שום תנאים סוציאליים. מי הביא את כל הרעיונות הנעלים לעולם? התורה שלנו. וזה מה שנאמר: **”קול השֹׁפֵר הוֹלֵךְ וְחֹזֵק”**, כולם קבלו את זה ובסוף יהיה שכולם יקבלו את כל התורה כולה.

סיפר הגאון רבי משולם דוד סולובייצ'יק: “פעם פגשני יהודי זקן, תלמיד חכם מופלג ושאלני: “בנביא מסופר שאלישע הנביא עשה נס ומופת ואסוך השמן נבע ומילא את כל הכלים. ואחר כך מסופר שהאשה אמרה לבעלה: **”הנה נא ידעתי כי איש אֶ-לִקִים קָדוֹשׁ הוּא עֵבֶר עֲלֵינוּ תָּמִיד”** (מלכים ב, ד ט). ושאלת הגמרא (ברכות י:): **”קָדוֹשׁ הוּא” - מִנָּא יִדְעָהּ?** ושאלת הגמרא תמוהה: הלא אלישע הנביא הושיעה בנס מופלא ועל ידו הציל את בניה מעבדות ומה השאלה: **”מִנָּא יִדְעָהּ?”** ועל כרחך מבואר משאלת הגמרא, שממופתים אין ראייה לקדושה... יתכן ואדם ימצא חן בעיני ד' ויתן לו כח לחולל מופתים ועדין יש להביא ראיות שקדוש הוא.”

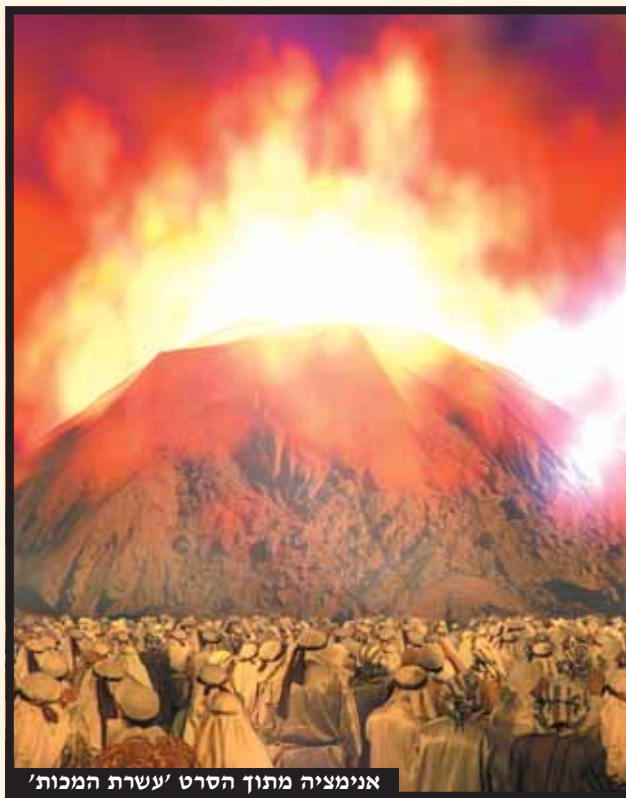
כעבור כמה ימים פגשני אותו יהודי ופנה אלי בשברון לב: “דברים שאמרתי טעות הם בידי וחוששני שגיליתי פנים בתורה שלא כהלכה... אמנם שני המעשים כתובים בסמיכות, אבל המעשה הראשון היה באשת עובדיה שהיתה כבר אלמנה, ככתוב: **”עֲבָדָהּ אִישֵׁי מֵת”** (מלכים ב, ד א) והמעשה השני היה באשה השונמית ובעלה...” אמרתי לו: “ודאי כן הדבר ובכל זאת הצדק עמכם. שמכיון שהמעשה נבניעת השמן אירע באשה - חזקה היא שכל

”אֲמֵן יְהִי שְׁמֵהּ רַבָּא”. ואלף **”יְהִי שְׁמֵהּ רַבָּא”** אינם מגיעים לשכר דבר תורה אחד לשמה!

”וַיְהִי קוֹל הַשֹּׁפֵר הוֹלֵךְ וְחֹזֵק מֵאֵד מֹשֶׁה יְדַבֵּר וְהָאֶ-לִקִים יַעֲנֶנּוּ...” (שמות י ט)

מה פירושו: **”קול השֹׁפֵר הוֹלֵךְ וְחֹזֵק”?**

אנימציה מתוך הסרט 'עשרת המכות'

כל האידיאולוגיות בעולם התחילו בקול תרועה רמה ונגמרו בקול ענות חלושה... כמו הקומוניזם ששלט בעולם ביד רמה ומאות מליונים האמינו בו בכל מאדם ובתוך שבעים שנה קרס והתמוטט ולא נותר ממנו מאומה. ה”אידיאולוגיה” האחת והיחידה שכל הזמן “הולכת וחזקה” היא התורה. וזו עוד ראייה שתורה היא משמים. שלשת אלפים

הרה”ג שלמה לוינשטיין
מיוחד ל’גנזי המלך’

כתוב בספר ‘נוטרי אמן’ (עמ’ קמ”א): תלמידי ‘הסבא מקלם’ מספרים: באחת משיחותיו בליל שבועות כשרצה הסבא לעורר את בני הישיבה לחזוק בתורה, פתח במשנה באבות (פרק ד) ואמר: **”יְפֵה שְׁעָה אַחַת שֶׁל קוֹרֵת רוּחַ בְּעוֹלָם הַבָּא, מְכַל חַיֵּי הָעוֹלָם הַזֶּה”**, הוא המשיך ושאל: עבור מה זוכים לקורת רוח בעולם הבא? שמה תאמרו; עבור אמירת **”בְּרוּךְ הוּא וּבְרוּךְ שְׁמוֹ”?** חס ושלום, השיב הסבא, עבור **”בְּרוּךְ הוּא וּבְרוּךְ שְׁמוֹ”** הרי זוכה האדם ליתן שבח לבורא עולם ובעבור זה כל העולם וכל ההנאות לא יוכלו למלאות את שכרו וכדאי היה להקב”ה לברוא את העולם למשך ששת אלפים שנה, רק כדי שיהודי אחד יזכה לענות **”בְּרוּךְ הוּא וּבְרוּךְ שְׁמוֹ”** אפילו פעם אחת! אלא, לקורת רוח זוכה אדם ששכב אפרקדן ונזכר ב”שְׁנִיתֵי ד’ לְנִגְדֵי תְּמִיד” (תהלים טז ח) ומתיישב מיד באימה, על כך אמרו במשנה: **”יְפֵה שְׁעָה אַחַת שֶׁל קוֹרֵת רוּחַ בְּעוֹלָם הַבָּא”**, אולם על **”בְּרוּךְ הוּא וּבְרוּךְ שְׁמוֹ”** אין לו שעור!

המשיך הסבא ואמר: ואלף **”בְּרוּךְ הוּא וּבְרוּךְ שְׁמוֹ”** אינם מגיעים לשכר של **”אֲמֵן”** אחת ועבור **”אֲמֵן”** אחת כדאי לו לאדם להיברא ולבוא בעולם הזה ואפילו לסבול יסורי איוב שבעים שנה, כדי לענות פעם אחת **”אֲמֵן”**!!! ואלף פעמים **”אֲמֵן”** אין מגיעים לשכר של **”אֲמֵן”** ד’-הָ-ל הַקָּדוֹשׁ (עמידה) או **”שְׁמַע תְּפִלָּה”**, או ‘קדושה’ ו**”בְּרַכּוּ”**. שהם קדושת שמו יתברך. ואלף פעמים אמן הנ”ל לא מגיעים למעלת ושכר של

מגילת רות

".. אֲשֶׁר בָּאת לַחֲסוֹת תַּחַת כְּנַפְיָו"

כתוב במדרש (רו"ר ה' ד): 'אמר רבי חסה: "אשר באת לחסות תחת כנפיו". מה הכונה של המדרש והלא זה בדיוק מה שכתוב?

אומר ה'תורת משה': היתה הוה אמינא קשה לגבי רות. אפשר היה לחשוב שבועז רוצה ללמד אותה את עיקרי יסודות האמונה היהודית: **אנו מאמינים שהכל עושה ד' ומבחינתנו אין עוד שום כח בעולם ולפיכך: "ישלם ד' פְּעֻלָּתָּךְ וְתִהְיֶה מְשַׁכְּרֶתָּךְ שְׂלֵמָה מְעַם ד' "** (רות ב יב) ולא מאף אחד אחר.

בא רבי חסא ואומר שאי אפשר לחשוך את רות בדבר כזה. האם היא לא ידעה את העקרון הפשוט הזה? ודאי שידעה.

אלא **"אֲשֶׁר בָּאת"** כתיב: בעצם למה בועז מבטיח לה שכר, הלא **'שכר מצוה בהאי עלמא ליכא'**? (קדושין לט:).

אומר רבי חסא שאכן על מעשי רות בתור יהודיה לא מגיע לה דבר, אבל **"אֲשֶׁר בָּאת"** כתיב, היא היתה גויה ועל זה מגיע לה שכר ובעז מבטיח לה אותו. ■

ספרא ספרי ומכילתא, רי"ף, כל ספרי הי"ד החזקה להרמב"ם, ילקוט שמעוני, סדר העולם, זוהר ותקוני זוהר - כולם כהווייתם, עם דקדוק הפרשיות הפתוחות והסתומות, הקרי והכתיב ובכולם דרש תילי תילים של הלכות.

פעם למד רבי זלמן לפני רבנו הגר"א זצ"ל. בקש הגר"א להביא לפניו מסכת 'נזיר' כדי לעיין בה בלשון איזו ברייתא והשליח התמהמה בדרכו. אמר הגאון: "ר' זלמן בני, פתח פיך ויאירו דבריך".

מיד פתח רבי זלמן את הלשון ככתבו מתחילתו ועד סופו, לא החסיר אות. צהלו פניו של הגאון זצ"ל וקרא עליו את הפסוק: **"עם תִּוְרָתִי בְּלִבָּם"** (ישעיה נא ז). ■

חכם, המבואר בירושלמי בפרק שמיני ממסכת בבא קמא!" שקל רבי נתן ליטרא של זהב לירי אותו תלמיד חכם נצרך ופייסו. אמר הלמדן: "עדין לא קבלתי תרומה מכבודו!" התפלא רבי נתן ואמר: "הלא קבלת ליטרא של זהב!" - "אמנם כן", השיב הלמדן, "אך היא תמורת הפיוס ואת התרומה טרם קבלתי..." העניק לו רבי נתן ביד רחבה והמשיך בדרכו...

בשלהי הקיץ נסע הגאון רבי מאיר שפירא זצ"ל, ראש ישיבת 'חכמי לובלין', למעינות המרפא במארינבאד, לאחר שהודיע לבני הישיבה שעם שובו יש בדעתו לבחנם על המסכת שלמדו - 'מסכת יומא'. בשוכו חלה בשפעת קשה, שכב במטתו מצונן וצרווד והורה לקרוא אליו בחור אחר בחור.

נכנס מרדכי ורשויאק. שאלו ראש הישיבה: "מוטל", מי היו רבותיו של רבי יוחנן?"

ענה: "בדף מ"ג מבואר, שהיה תלמידו של רבי שמעון בן יהוצדק". - "וזה הכל?" שאל ראש הישיבה. משלא נענה, אמר: "הלא גמרא מפורשת היא בדף ג' עמוד ב': הא דידיה הא דרביה - רבי ישמעאל".

יצא הנבחן ותנחום רובינשטיין נכנס. - "אמור נא", שאלו ראש הישיבה, "כמה פעמים נזכר רב אדא בר אהבה במסכת?"

ענה: "ארבע פעמים. בדף י"ד עמ' א', ט"ז עמ' א', מ"ד עמ' א' ועמ' ב'". - "לפרק שביעי לא הגעת?", שאל ראש הישיבה.

- "לא", הודה התלמיד. כשיצא, עיין בפרק שביעי - וכצפוי, מצא שרב אדא בר אהבה מוזכר בו, בדף ע"ב עמ' ב'. אמר לחבריו: "אנחנו ישבנו ולמדנו יומם ולילה וראש הישיבה נסע לנופש - אבל את המסכת יודע הוא ולא אנחנו..."

כאשר היה הגאון רבי זלמן מוילנא זצ"ל כבן עשרים וארבע, היו חרוטים על לבו ושגורים בעל פה על לשונו כל ספרי התנ"ך מראשם עד סופם, עם תרגום אונקלוס ויונתן בן עוזיאל ותרגום ירושלמי, הש"ס הבבלי והירושלמי,

הנשים כבר ידעוהו ושמו של אלישע התפרסם בעולם כבעל מופת. ובכל זאת שאלה הגמרא כיצד ידעה מקדושתו ולא השיבה ששמעה על נס השמן. וזו אמנם ראייה שהמופתים אינם מעידים על מדרגתו הרוחנית של האדם ורק ממעשיו ניתן לעמוד על מהותו". ויצוין שאליעזר לא סמך על כך שהמים עלו לקראת רבקה (בראשית רבה ס') אלא בחנה. ושמואל לא סמך על כך שהמים עלו לקראת רב ושלח את קרנא לבחנו (שבת קח.).

'נתן לנו את התורה'

פעם בא אחד מנכדי הצדיקים, להסתופף בצל הרה"ק בעל 'דברי חיים' מצאנז זצ"ל בחג השבועות. ואותו נכד לא היה בו ריח תורה ולא דרך ארץ שקדמה לתורה, אלא גאוה ודרישת כבוד, בגין יחוס אבותיו.

שאלו הרבי מצאנז: "שמא יודע כבודו מדוע הימים שלפני חג השבועות קרויים 'הימים המיוחסים'?" לא ידע הנכד.

אמר לו הרבי: "אומר לך מדוע. כי לפני מתן תורה, היו המיוחסים חשובים, אבל לאחר חג השבועות ולאחר מתן תורה, עברה החשיבות ללומדי התורה המחוננים במעלות דרך ארץ שקדמה לתורה והיחוס לבדו אינו מספיק עוד..."

'יודעים את התורה'

לפרנקפורט הגיע תלמיד חכם נצרך מליטא ובידו המלצות רבנים המעידים עליו שהוא בקי בכל הש"ס. חברו עליו תלמידי מרנ"א רבי נתן אדלר זצ"ל ובחנהו וראו שהש"ס אכן שגור על לשונו. הציגו בפני רבם.

שאלו רבי נתן: "אמור נא לי כמה פעמים מובא רב הונא בש"ס?" הרהר רגע קט ואמר: "שבעים ושתים פעמים".

- "חיסרת אחת", השיבו רבי נתן. חוורו פניו של הלמדן וענה: "שמא כונת מר למסכת חולין דף י"ג? לא מנייתה משום שהתוספות שם הוכיחו שהיה זה רב הונא אחר!"

מיהר רבי נתן ואמר: "אכן, הצדק עמך ובזיתי תלמיד חכם. בוא עמי ואשכול על ירך ליטרא של זהב כדין המבזה תלמיד

"עץ חיים היא למחזיקים בה"

המשך מעמ' 1 >>>

כועסים.

נְלִיָּהּ.

(ט) גדולי חכמי ישראל היו מהן חוטבי עצים ומהן שואבי מים ומהן סומים ואף על פי כן היו עוסקין בתלמוד תורה ביום ובלילה והם מכלל מעתיקי השמועה איש מפי איש מפי משה רבינו:

(י) עד אימתי חייב ללמוד תורה עד יום מותו שנאמר ופן יסורו מלבבך כל ימי חיידך וכל זמן שלא יעסוק בלימוד הוא שוכח: (רמב"ם יד החזקה - הלכות תלמוד תורה פרק א ח ט י).

בחירת משיח ה'

"כִּי הָאָדָם יִרְאֶה לְעֵינָיו וְד' יִרְאֶה לְלֵבָב" (שמואל א, טז ז) "הַיֵּצֵר יַחַד לִבָּם הַמֵּבִין אֶל כָּל מַעֲשֵׂיהֶם" (תהילים לג טו). כשבא שמואל הנביא לבית ישי למשוח את אחד מבניו למלך על ישראל הוא רואה את אליאב ואומר: "וַיְהִי כְּבוֹאֶם וַיֵּרָא אֶת אֱלִיאָב וַיֹּאמֶר אֶף נֶגְד' ד' מִשִּׁיחוֹ" (שמואל א, טז ו) זה המלך המשיח. שמואל הנביא נקרא הרואה וכשהוא הולך למשוח את מלך המשיח הוא צריך להסתכל על כל מעלותיו, צריך להסתכל על כל ההשלכות שיכולות לצאת ממנו, שכל השושלת תהיה בסדר, כמו שכתוב אצל משה רבינו כשראה את המצרי - "וַיִּפֶן כֹּה נֹכַח וַיֵּרָא כִּי אֵין אִישׁ" (שמות ב יב). משה רבנו הסתכל לכל שושלתו אם יצא ממנו אחד שיתגיייר. עד היכן ראייתו של נביא מגעת. בא הקב"ה ואומר לשמואל - "וַיֹּאמֶר ד'.. אֵל תִּבְטַ אֶל מִרְאֵהוּ וְאֵל גְּבוֹה קוֹמָתוֹ כִּי מֵאֶסְתִּיהוּ כִּי לֹא אֲשַׁר יִרְאֶה הָאָדָם כִּי הָאָדָם יִרְאֶה לְעֵינָיו וְד' יִרְאֶה לְלֵבָב" (שמואל א טז ז). כתוב אחר כך: "וַיַּחֲרֵ אֶף אֱלִיאָב בְּדוֹד וַיֹּאמֶר לְמָה זֶה יִרְדֶּת וְעַל מִי נִטְשֶׁת מַעַט הַצֹּאן.. כִּי לְמַעַן רְאוֹת הַמְּלַחְמָה יִרְדֶּת" (שם יז כח). אליאב כועס: 'אמר רבי מאני בר פטיש: "כל שכוּעס אפילו פוסקין עליו גדולה מן השמים, מורידין אותו" (פסחים סו:). אפילו חתמו עליו בשמים בבית דינו של הקב"ה להיות מלך על ישראל הוא וכל צאצאיו עד סוף הדורות, אם הוא כועס, מורידים אותו! מה אדם יכול להפסיד! אנחנו לפעמים מתרגזים? מי יודע מה היינו צריכים להיות אם לא היינו

האחרונה שאין לה הפסק וגרעון הוא חיי העולם הבא. אבל ימות המשיח הוא העולם הזה ועולם כמנהגו הולך, אלא שהמלכות תחזור לישראל. וכבר אמרו חכמים הראשונים: אין בין העולם הזה, לימות המשיח, אלא, שיעבוד מלכותו בלבד: (רמב"ם יד החזקה - הלכות תשובה פרק ט)

והתועלת הגדול אשר תהיה באותם הימים הוא שננוח משעבוד מלכותו, שהוא מונע אותנו מעשיית המצוות כולם ותרבה החכמה כמו שנאמר: "כִּי מְלָאָה הָאָרֶץ דַּעַה אֶת ה' פְּמִים לַיָּם מְכַסִּים" (ישעיה פרק יא), וישבתו המלחמות, כמו שנאמר: "לֹא יִשָּׂא גוֹי אֶל גוֹי חֶרֶב וְלֹא יִלְמְדוּ עוֹד מִלְחָמָה" (ישעיה פרק ב), ויהיה נמצא בימים ההם שלימות רב ונוכח בו לחיי העולם הבא, והמשיח ימות וימלוך בנו תחתיו ובן בנו, וכבר ביאר הנביא את מיתתו "לֹא יִכָּה וְלֹא יִרוּץ עַד יִשִּׁים בְּאָרֶץ מְשֻׁפָּט וְלִתְוֹרָתוֹ אֵיִים יִיחַלוּ" (ישעיה פרק מב) ויאריך מלכותו ימים רבים עד מאד ויארכו חיי בני האדם גם כן, לפי שכשיסורו הדאגות והיגונות יארכו ימי האדם ואין לתמוה שתתקיים מלכותו אלפים מן השנים, לפי שהחכמים אמרו, כי הקיבוץ הטוב כשיתקבץ לא במהרה יפריד. ואין אנו מתאווים ומקוים לימות המשיח לרוב התבואות והעושר ולא שנרכב על סוסים ולא לשתות יין במיני הזמר כמו שמחשבין מבלבלי הדעת. אבל התאוה הנביאים והחסידים ימות המשיח ורבתה תשוקתם אליו למה שיהיה בו מקבוץ הצדיקים והנהגת הטובה והחכמה וצדק המלך ורוב יושרו והפלטת חכמתו וקרבותו אל האלקים, כמו שנאמר: (תהלים ב) "ה' אָמַר אֱלִי בְּנֵי אֲתָה אֲנִי הַיּוֹם יִלְדְתִיךָ" (תהילים פרק ב) ועשיית כל מצוות תורת משה רבינו עליו השלום מאין התרשלות ועצלה ולא אונס כמו שנאמר: (ירמיה לא) "וְלֹא יִלְמְדוּ עוֹד אִישׁ אֶת רֵעֵהוּ וְאִישׁ אֶת אַחֵיו לְאֹמֶר דַּעוּ אֶת ה' כִּי כוֹלֵם יִדְעוּ אוֹתִי לְמִקְטָנָם וְעַד גְּדוֹלָם.. (ירמיה פרק לא) "נִתְתִי אֶת תּוֹרָתִי בְּקִרְבָּם וְעַל לִבָּם אֶכְתְּבֶנָה.. (ירמיה פרק לא) "וַיְהִי כִּי לִב הָאָדָם מִשְׁשָׁרְם וְנִתְתִי לָהֶם לֵב בְּשֹׁר.. (יחזקאל פרק יא) והרבה מאלו הפסוקים בזה הענין. ובאלה הענינים ישיגו העולם הבא השגה חזקה. (רמב"ם פירוש המשניות - מסכת סנהדרין פרק י) ■

מנין יודעים שאליאב היה צריך למלוך? כתוב כשירד שמואל למשוח את אחד מבניו של ישי, העביר לפניו את הבנים בכל אחד שראה אמר: "בְּנֵה לֹא בָחַר ד' " (שמואל א, טז ח) עוד אחד "גַּם בְּנֵה לֹא בָחַר ד' ". כשהגיע אליאב אמר "אֵל תִּבְטַ אֶל מִרְאֵהוּ.. כִּי מֵאֶסְתִּיהוּ". כלומר; עד עכשיו היה אהוב ועכשיו "מֵאֶסְתִּיהוּ". ולמה זה? כיון שנמצאה בו המדה הזאת של כעס בכח ולא בפועל, שהרי באמת עוד לא כעס כי המקרה עם דוד היה רק לאחר מכן, אבל היה לו כבר את שרש הכעס. אפי' נביא גדול כשמואל שרואה עד סוף הדורות לא יכול לראות בנבכי לבו של אדם נקודות כאלה. על זה נאמר - "ד' יִרְאֶה לְלֵבָב". הקב"ה דן אותו בנקודה הפנימית שלו, אבל הוא עוד לא עשה כלום. ולמה הפסיד? הקב"ה בעומק דינו מסתכל על האדם בפנימיותו ודן אותו. המעשים החיצוניים שאנחנו עושים נובעים מפנימיות, משרשים פנימיים. מנימים דקים, מנגיעות, מדות לא מתוקנות, ומחשבות אנוכיים. וההסברים שלנו באים תמיד כדי לכסות עליהם ושלא תתגלה הנקודה הפנימית.

ומי הוא המשיח? ומה יקרה בימיו?

(ב) ומפני זה נתאוה כל ישראל, נביאיהם וחכמיהם לימות המשיח, כדי שינוחו ממלכות שאינן מניחות להן לעסוק בתורה ובמצוות כהוגן וימצאו להם מרגוע וירבו בחכמה כדי שיזכו לחיי העולם הבא. לפי שבאותן הימים תרבה הדעה והחכמה והאמת שנאמר: "כִּי מְלָאָה הָאָרֶץ דַּעַה אֶת ה' פְּמִים לַיָּם מְכַסִּים" (ישעיה פרק יא). ונאמר: "וְלֹא יִלְמְדוּ עוֹד אִישׁ אֶת רֵעֵהוּ" (ירמיה פרק לא) ונאמר: "וַיְהִי כִּי לִב הָאָדָם מִשְׁשָׁרְם" (יחזקאל פרק יא) מפני שאותו המלך שיעמוד מזרע דוד, בעל חכמה יהיה יתר משלמה ונביא גדול הוא קרוב למשה רבינו ולפיכך ילמד כל העם ויורה אותם דרך ה' ויבואו כל הגוים לשומעו, שנאמר: "וְהָיָה בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים נִכְוֹן יְהִיָּה הַר בֵּית ה' בְּרֹאשׁ הַהָרִים וְנִשָּׂא מִגְּבְעוֹת וְנִהְרָוּ אֵלָיו כָּל הַגּוֹיִם" (ישעיה פרק ב) וסוף כל השכר כולו והטובה

אתנון יצחק

שליט"א

עם הרב

התכנסות

ביום שלישי 06/06/06
השערים יפתחו ב-19:30 תחילת התוכנית ב-20:00

דמי כניסה 15 ש"ח

דימונה היכל תרבות מרכז מסחרי

ההרצאות מאובטחות

© כל הזכויות שמורות לארגון "שופר"

צבעי ושיפוצניק מקצועי

במחירים אטרקטיביים

לפרט 050-2040325

Finotec

היתר עסקה

הינו מבית הדין הגבוה לצדק של הרב הגאון ניסים קרליץ שליט"א הרב הגאון הרב סילמן שליט"א.

היתר עסקה

הינו מבית הדין הגבוה לצדק של הרב הגאון ניסים קרליץ שליט"א הרב הגאון הרב סילמן שליט"א.

מומחיות בידיך

פינוטק נותנת לך את הכלים להיות מומחה בשוק ההון ולהשקיע בחוכמה ב:

- מט"ח
- סחורות (זהב ונפט)
- מדדי מניות
- אופציות

לקוראי שופר ניוז, ארבע כנפות וגנזי המלך מתנה בשווי \$50

שיעור הכרת המגמות בשוק ההון והמט"ח חייגו *2021 להרשמה www.FINOTEC.com

בוא ללמוד מסחר במט"ח וצבור מומחיות בעזרת פינוטק: קורסים מקצועיים ע"י מרצים בכירים אימון אישי בניתך ללקוחות (VIP) מערכת אינטרנטית ידידותית להפעלה חשבון אימון חניגם להתנסות

מפיץ שופר ביז

יעמדו על הברכה

חזרה בתשובה ליטה יעל בת לוויז לאה	חזרה בתשובה והצלחה לאריה בן תמר קמרה
הצלחה ובריאות לאברהם בן אתי ומורן בת אילנה	לעלוי נשמת חיה רחל בת רבקה
יוכה לענה ולחכמה מקו בן קרולינה	בריאות איתנה למבורך בן סולטנה
רפואה שלמה בכל אבריה לחיה בת שרה	רפואה שלמה בכל אבריו למרדכי קלאודיו בן אסתר

סופ"ש במלון כינור

שבת פרשת בהעלותך יד' בסיון
8-10/06/2006
מיום חמישי עד מוצאי שבת

התאריכים הבאים:
שבת פרשת ואתחנן י"א באב 4-6/08/2006 מיום שישי עד יום ראשון
שבת פרשת שופטים ט"ז באב 23-26/08/2006 מיום רביעי עד מוצאי שבת

להזמנות: 03-6777779
בין השעות 9:00-15:00 בימים א'-ה'

שירותי כח אדם וסיעוד

- עובדים זרים מכל העולם
- טיפול בקשישים, מוגבלים ונכים במסגרת חוק הסיעוד של ביטוח לאומי
- מטפלים למשך 24 שעות - אפשרי ללא לינה • מענה מידי לכל פניה

1-700-704-204 פקס: 08-9356686 נ"ד: 050-5396475 רח' הרצל 96 רחובות, מיקוד: 76548 raz2004@bezeqint.net

ביישון משרד העבודה והרווחה

רק בטרקלין יאקאב חשמל

עוברים ל-פקו BEKO בחירה עולמית

BEKO פקו הינו מותג מוצרי חשמל מהגדולים והידועים בעולם. במוצרי BEKO הושקעו סכומים נכבדים בתכנון ופיתוח בקו מוצרים בעלי עיצוב וטכנולוגיה מהמתקדמים בעולם, מוצרי BEKO מובילים בכל תחומי ענף החשמל: מקררים, מכונות כביסה, מייבשים, מדויחי כלים, תנורים דו-תאיים, תנורים בנויים וכיריים, ומוצרים קטנים כשואבי אבק, מנצחים מקרנולים ועוד.

מכונות הכביסה פקו

קיבולת עד 6 ק"ג • עד-1000 סל"ד • דלת רחבה 300 מ"מ • פתיחה של 180 מעלות • שקילה אוטומטית להתאמת כמות מים אוטומטית וזמן העבודה איזון המכונה בעת סחיטה • טיימר השהייה של עד 9 שעות • 20 תכניות כביסה שונות • אפשרות לביטול סחיטה • מגוון טמפרטורות 40-95 מעלות • תכנית לכביסה מהירה 30 דק' • אפשרות לביטול ריקון מים להגנה על כביסה עדינה וצבעונית • תוף ניהוטסה • צריכת מים חסכונית 95 ליטר למחזור כביסה 6 ליטר • דירוג בצועים: A שטיפה B אנרגיה C סחיטה

קונים ומקבלים
מכנת כביסה BEKO החל מ-1990 ₪ מלבד
מנהץ קיטור KENWOOD 9500 ב-999 ₪ מלבד

תמונות לתיאור בלבד. כפוף לתנאי המכירה. אין כלל הנחות. עד סוף המכירה. ל"ר 10 תולעים. מותג ביטוי רבית 2008

מוניטין קמפיון שופר ניוז Shofar News

Digital Service
דגים מרוויח ברום

800
BRIMBO DIGITAL BCC
ביטא דיגיטל איי ביטום

BEKO
בחירה עולמית

אפשרות לתשלום ב"קיס"

האחריות הכפולה לראשונה בישראל!
טרקלין יאקאב חשמל, תועת מותג החשמל היחידה בישראל שמעבירה לתלבושת אחריות מסערת, מספר לאחריות היבוא ומאפשרת לך קניה בחינם שנתית להזמנות: 10-50-50-700

טרקלין יאקאב חשמל

ירושלים רח' יחזקאל 18, רח' ירמיהו 27 בני ברק רח' רבי עקיבא 55, רח' עזרא 11 מודיעין עילית ק. ספר. אבני נור 46 מרכז ק.ס.ם ביתר עילית רח' הרן, 20 קניון ביתר